Еміль Верхарн

Ранок

Перекладач: М.Терещенко

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Уранці давніми, знайомими шляхами,
Через поля, через сади,
Здоровий, мирний, молодий,
Я легко так іду під сонцем і вітрами.

Не знаю, де я йду. Аби кудись іти.
У грудях світла радість плине.
Нащо мені якісь доктрини,
Коли під п'ятами сміється камінь золотий?

Бажаю злитися з повітрям і землею,
Буть сильним, божевільним буть,
Відчуть весь світ, і все забуть,
Іти у далечінь під чистою зорею.

О подорожній крок незнаних нам богів!
Весь до трави я припадаю.
Так легко дихать серед гаю,
У пахощах квіток, під тінями дубів!

Навстріч мені річки скрізь дзюркотять струмками;
Спочивши в полі, йду я знов.
Мій провідник, моя любов,
Веде мене кудись зеленими стежками.

Мені здалось на мить, що всі мої літа,
Мов головешки, тільки тліли.
О, стоси книг — це тінь могили!
Зів'яла не одна від них душа проста.

Скажіть мені в цю мить, чи був такий і вчора
Оцей безмежний, світлий світ,
Чи вабив очі буйний цвіт,
Троянди запашні і кетяги прозорі?

Мов бачу вперше я, як легко дмуть вітри
Серед дерев над берегами;
Спинився час під небесами,
Де сонце до людей всміхається згори.

Люблю я тулуб свій, люблю я пружне тіло
І свій густий білявий чуб.
Хотів би я, мов юний дуб,
Вдихать легенями свою безмежну силу.

О, кроки по ровах, долинах і лісах,
Де плаче все, де все співає,
У дикім захваті ширяє,
Міняючись весь час, у споконвічних снах!